

APARCAMENT

Amb el cafè amb llet encara a mig coll baixava corrent les escales de l'edifici maleint, fos qui fos, el veí que s'havia deixat la porta de l'ascensor oberta. No podria haver triat un dia pitjor per adormir-se; tenia una reunió a primera hora amb uns possibles clients i abans havia de repassar uns informes a l'oficina. Acabant de baixar l'últim tram d'escala d'un bot, es precipità al carrer i dubtà per uns instants cap a on tirar.

Feia uns mesos s'havia venut la plaça de pàrquing per poder pagar uns deutes, i des de llavors la qüestió de l'aparcament s'havia convertit en una aventura diària. En arribar a casa trigava entre deu i vint minuts voltant pel barri buscant un forat, i acabava deixant el cotxe cada dia en un carrer diferent. Per facilitar les coses va tenir la pensada de posar un bolígraf i un paquet de *Post-it* a la guanterera, i així cada dia, quan finalment trobava lloc, es feia una nota per l'endemà saber on tenia el cotxe. Arribant a casa enganxava el paperet a la nevera per tal que al matí el veiés al preparar-se l'esmorzar.

Va fer via carrer amunt. Amb les presses no havia mirat el *Post-it* però sabia que havia deixat el cotxe davant l'òptica. En arribar-hi, però, no el va trobar. Va pensar per uns moments que s'hauria confós, però no, estava segur que l'havia deixat allí; ho recordava perquè justament havia aprofitat per entrar a que li collessin els visos de la muntura de les ulleres de sol que s'havien afluixat. Però tot i la seguretat d'haver-lo deixat allí, clarament no hi era. I no hi havia rastre ni dels paperets triangles de la grua enganxats a terra, ni de vidres trencats que indicarien un robatori. Així doncs, començà a recórrer el barri buscant on podria ser; no

tenia el cap prou clar entre el mal despertar-se i l'atabalament de les presses, o sigui que podia estar confós. Quinze minuts més tard, fart de passar per tots els carrers on habitualment aparcava, va decidir agafar un taxi per tal de no fer tard a la reunió.

Tant córrer al final no havia servit de res. Els possibles clients no es van presentar i fins al migdia no van telefonar per excusar-se i fixar una altra data per trobar-se. Va estar tot el dia intentant recordar on havia deixat el cotxe, i tornant cap a casa en transport públic va decidir que el millor que podia fer era pujar a veure què hi deia a la nota que tenia enganxada a la nevera. En ficar la clau al pany del portal va veure reflectit al vidre de la porta un cotxe com el seu: de la mateixa marca, del mateix model, del mateix color. Sabia que no podia ser, però tot i així es va girar per assegurar-se'n. I sí que l'era, el seu! No s'ho podia creure; va comprovar la matrícula, i totalment desconcertat, va acabar per obrir el cotxe i verificar la documentació de la guanterera. Com podia ser? Des que deixava el cotxe al carrer la vegada que l'havia aparcats més a prop de casa fou uns cinquanta metres més enllà i a l'altra banda de l'avinguda. Si l'hagués deixat just davant la porta del seu edifici se'n recordaria, segur! Tanmateix no va voler amoïnar-s'hi gaire. Havia estat una setmana molt estressant i no tenia el cap gaire a lloc. Un cop a casa, va veure que al *Post-it* de la nevera hi deia "òptica". Devia ser la nota d'abans d'ahir; potser anit quan va arribar a casa anava atabalat parlant amb algú pel mòbil i no es va fixar on deixava el cotxe, i es va descuidar de fer la nota. O potser sí que s'hi va fixar, però devia pensar que deixant-lo davant de casa no calia fer cap nota. Sí, devia ser això; no se'n recordava, però era el més lògic.

Necessitava descansar i va passar tot el dissabte a casa i no en va sortir fins diumenge al vespre, que va anar a veure

el partit a cal seu germà. Tornant va trobar aparcament a la segona volta que feia, just davant la carnisseria del veí del seu mateix replà. Anotà “Can Tomàs” a un full i pujà cap a casa. L’endemà al matí va sortir una mica més d’hora que de costum, i quan ja havia caminat una dotzena de passes avinguda avall el seu cervell mig adormit acabà de processar una imatge que havia captat de cua d’ull. S’aturà en sec i es girà. Impossible! El seu cotxe era just davant la porta del seu edifici. No trobava cap explicació lògica a aquell fet. El cas de divendres el podia admetre per l’estrès, l’atabalament, el cansament... però dues vegades seguides ja era massa casualitat. Es negava a creure en màgia, però si no era així, què feia que es trobés el cotxe davant de casa quan l’havia aparcat a un parell o tres de cantonades?

La nit següent, que havia hagut de deixar el cotxe especialment lluny, el neguit el va fer llevar quatre vegades per mirar per la finestra, per si veia algun moviment sospitós. L’avinguda estava deserta i davant el portal hi havia aparcada una furgoneta vermella. Però al matí quan va sortir de casa, enlloc de la furgoneta hi tornava a haver el seu cotxe.

Van anar passant els dies, les setmanes, els mesos, i la situació es va mantenir: aparqués on aparqués, l’endemà tenia el cotxe a la porta. S’hi va anar acostumant i s’alegrava de la seva fortuna: els avantatges eren pràcticament els mateixos de tenir plaça de pàrquing però se n’estalviava els calés. Mica en mica, mig per diversió, mig per curiositat d’intentar entendre el fenomen, va anar experimentat diferents opcions. Va comprovar que no li calia deixar el cotxe el barri; fins i tot havia fet la prova d’aparcar el cotxe en una altra ciutat i tornar a casa en autobús, i l’endemà tenia el cotxe davant de casa. Ja no es capficava en buscar aparcament: arribava a la ciutat de treballar -la feina era en una

altra població a vint quilòmetres-, deixava el cotxe al primer forat que veia, i seguia el camí tot passejant. Al cap d'un temps va trobar la solució perfecta: hi havia un pàrquing subterrani a dos carrers de casa seva. Deixava el cotxe allí, a cobert i vigilat, i l'endemà el tenia a la porta, sense haver de pagar ni cinc.

Era pels volts de Nadal, i portava el maletger carregat de joguines pels seus nebots. Va mirar de trobar lloc prop de casa per no haver de tragar els paquets gaire tros. Per fortuna hi havia lloc just davant la porta. Això sí que era estar de sort! I només que fos per una nit no serien necessaris fenòmens estranys per tenir el cotxe a mà.

L'endemà al matí va trigar mitja hora donant voltes pel barri fins que va trobar el cotxe aparcats davant l'òptica.